

Morten Dürr

KURT KOMET



CARLSEN

Kapitel 1

Fødselsdagsgaven

Kurt kunne ikke sove. Han var alt for spændt på sin fødselsdag. Han ønskede sig kun en ting og en ting alene: sin egen rumraket.

"Vil du høre en historie, inden du skal sove?" spurgte hans far og satte sig i fodenden af sengen.

"Ja ..."

Kurt elskede at høre historier. Og Kurts far elskede at fortælle dem.

"Fortæl om planeterne, far."

Og så, som så mange gange før, fortalte Kurts far om de mange sære og hemmelighedsfulde planeter, som verdensrummet gemmer på. Han fortalte om iskolde Alma, en planet af ren is. Han fortalte om perleplaneten Elvira, der er så blank og skinnende, at man kan spejle sig i den. Og han fortalte om Tågeplaneten med de Tusinde Hemmeligheder, hvor mægtige ildspyende drager boltrer sig i skyerne.

Kurt gæbte. Faren strøg ham over panden.

"Nå, du skal vist sove nu. Du skal jo også være frisk til din fødselsdag i morgen."



"Ja ..." Kurt gabte igen, "men før du går ... så fortæl om Gamle Glubske."

Kurts far stivnede. Han stirrede overrasket på Kurt.

"Sagde du ... Gamle Glubske?"

"Ja," svarede Kurt, "den fortæller du aldrig om."

Kurts far rømmede sig. Hans stemme lød helt underlig. Som om han pludselig var ked af det.

"Du mener Gamle Glubske ... Monsterplaneten? Hvor har du hørt om den?"

Kurt tænkte sig om. "Det var vist nogen fra skolen, som snakkede om den."

Kurts far rejste sig op.

"Godt, den fortæller jeg om en anden dag. Nu er det på tide at sove." Derpå listede Kurts far ud af værelset. "Godnat, Kurt."

"Godnat, far."

Kurt kiggede ud ad vinduet over mod nabohuset. Han kunne se lige ind i Jennys værelse. Hun sad også i sin seng og var i gang med at læse en bog. Så løftede hun hovedet og smilede til ham. Kurt vinkede til hende. Så kiggede han ned på Rex, sin lille robothund. "Godnat, Rex! Vi ses i morgen."

"Godnat, Kurt," sagde Rex.

Kurt vågnede tidligt næste morgen. Han ville have sin gave og spurtede ned i stuen. "Hvor er gaven?" råbte han.

Kurts far var allerede oppe. Han sad ved køkkenbordet og drak kaffe og læste avis.

"Hvilken gave?"

"Hold nu op, far! Hvor er min gave?"

Kurts far grinede.

"Okay ... du skal have bind for øjnene."

Kurts far fandt et tørklæde frem og bandt det rundt om hovedet på Kurt, så det dækkede øjnene.

"Kom, tag fat i min arm."

Kurt blev ført tværs igennem stuen, ned ad gangen og forbi køkkenet. Kurts far åbnede døren ud til det fri.

"Skal vi ud i haven?" råbte Kurt ophidset. "Så er det en raket. Det må det være."

Da de kom udenfor, sagde faren:

"Tillykke med fødselsdagen, Kurt. Nu må du gerne kigge."

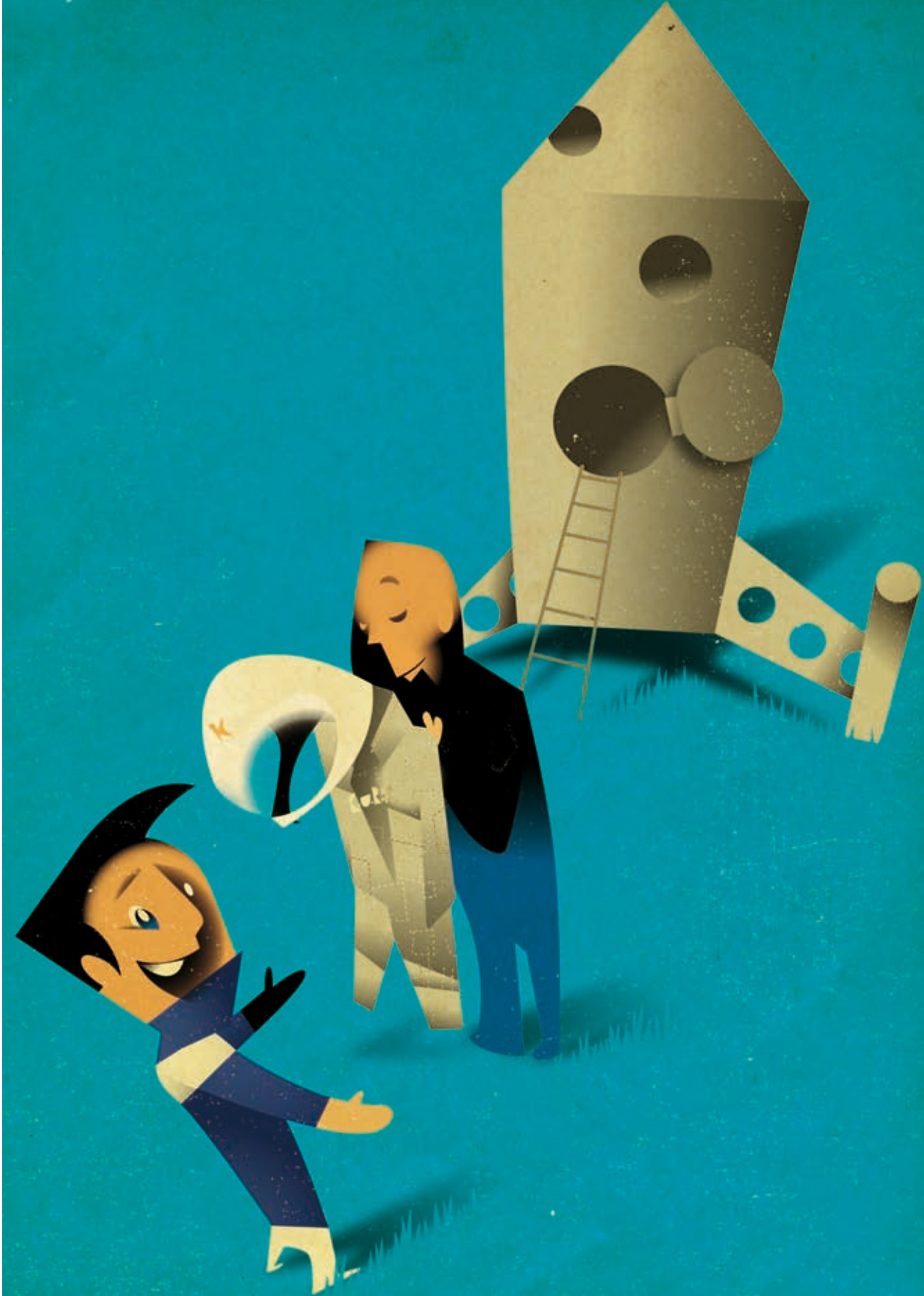
Kurt hev tørklædet væk fra øjnene.

Der stod raketten!

"Det er en brugt raket," sagde Kurts far. "Men onkel Anders har hjulpet mig med at fikse motoren. Fætter Oswald har malet den, tante Birte har hamret stålet glat, og kusine Anna har slebet raketten skinnende blank! Og bedstefar overvågede, at alt gik rigtigt til!"

"Til lykke med fødselsdagen!" lød et kor af stemmer bag raketten, og der stod de alle sammen og viftede med små flag.

Kurt trådte et par skridt tilbage og kiggede op. Han smilede. Okay, raketten var ikke så vild, sej og syg, som han havde drømt om. Men det var lige meget. For den her raket, den var helt hans egen. Og det var det eneste, som betød noget.



Så spiste hele familien varme morgenboller og lagkage. Til sidst kunne Kurt ikke vente længere.

"Nu må jeg af sted. Nu vil jeg ud og flyve i min raket."

"Hov, hov, har du ikke glemt noget?" spurgte faren. "Du skal da have din rumdragt på. Tante Anna har selv syet den."

Og så fik Kurt sin rumdragt. Den var sølvfarvet ligesom raketten og havde 11 lommer. På forlommen stod der K-U-R-T med guldbogstaver. Kurt hoppede straks i dragten. Nu ville han altså af sted.

Men igen sagde faren: "Hov, har du ikke glemt noget?"

Og det havde han. Kurt havde glemt Rex! Rex fik også en rumdragt på. Og så var de klar begge to.

"Farvel," råbte Kurt.

"Kun en lille tur! Kom snart tilbage," sagde hans far.

"Og flyv forsigtigt," sagde hans onkel.

"Ja, ja," svarede Kurt.

Og væk var han. Opad fløj han. Ud i det blå.

Kapitel 2

Minutmanden

Kurt fløj gennem verdensrummet. Han hvinede af fryd. Det var en fantastisk følelse.

”Hvad så, Rex! Nu er du en rigtig rumhund!”

”Jep,” sagde Rex, ”og du er stadig en fjollet knægt.”

”Selvfølgelig er jeg det. Men jeg er en fjollet rumknægt!”

De grinede begge to, mens de fór gennem det uendelige univers. Hurtigere end lyd og lys. Kurt kiggede bag sig. Planeten med de smukke bjerge, hvor han havde boet hele sit liv, var allerede langt væk.

”Jeg har aldrig været så langt væk hjemmefra,” sagde Kurt henrykt og vendte sig mod instrumentbrættet. Der var vildt mange knapper på raketens instrumentpanel: gule, røde og grønne. Der var knapper, der blinkede, og knapper, der bippede. Alle sammen sad de der og lokkede.

Kurt havde lyst til at prøve dem hver og en. Den lille, røde knap under vinduet fyldte cockpittet med musik. Den store, grønne knap ved hans knæ fik raketten til at flyve baglæns. Den næste slukkede lyset. En fjerde satte turbomotoren i gang, så raketten fløj ekstra hurtigt. Kurt var lykkelig. Han

elskede instrumentknapper, og her i cockpittet var der flere, end han nogensinde havde set.

Så fik han øje på en stor, orange knap oppe i loftet. Ved siden af knappen stod der med store bogstaver: DENNE KNAP MÅ KUN BRUGES I ABSOLUT NØDSTILFÆLDE. Den turde Kurt ikke røre ved.

Kurt var så optaget af knapperne, at han helt glemte at styre raketten.

"Pas på!" knurrede Rex.

Men det var for sent, for i det samme gik en sirene i gang, og der lød en skrattende stemme i højttaleren. Det var raketens computer, som talte: "Alarm, alarm! Vi støder ind i mudderplanet Klister!"

Kurt kiggede forskrækket ud ad forruden. Klister? Den planet havde Kurt aldrig hørt om. Og hvad var det for noget med mudder? Mere nåede Kurt ikke at tænke, før raketten drønedede lige ind i planeten, som hed Klister.

Bløp! sagde det.

"Åh nej, min fine raket bliver helt smadret," skreg Kurt til Rex. Men det gjorde den slet ikke. Mærkeligt nok. Det plejer at være sådan, at hvis man flyver sin raket lige ind i en planet, bliver man flad som en pandekage og død som en sild. Men da Kurt stødte ind i Klister, fandt han ud af, at den her planet var helt blød og snasket.

Kurt rejste sig og åbnede lugen. Han kiggede ud. Planeten Klister var brun og øde. Der var ingen træer, skyer eller mennesker. Ingen postkasser eller iskiosker. Der var ingen vind



eller lyde. Så langt man kunne se, var der bare brun jord eller rettere mudder! Det værste var, at der lugtede af sure sokker. Rigtig slemt. Ja, der lugtede faktisk af tusinde billioner trilliarder sure sokker.

"Jeg smutter lige ud og ser, hvad der foregår," sagde Rex. Og før Kurt kunne nå at svare, hoppede Rex ud gennem lugen, fortsatte ned ad vingen og landede lige i det brune snask. Bløp!

"Kom tilbage, Rex!" råbte Kurt.

Men Rex var gået i stå udenfor. Og det var mærkeligt, for det plejede han ikke. Nej, Rex plejede at fare rundt og undersøge alt, hvad der var nyt og spændende. Han plejede at snuse til alting, bjæffe og logre med halen af ophidselse. Men ikke nu. Nu stod han bare helt stille og så overrasket ud.

"Rex," råbte Kurt, "nu bliver jeg sur. Du ved slet ikke, om den her planet er sikker. Måske bor der farlige uhyrer eller ondskabsfulde rumhekse. Kan du straks komme ind igen?!"

Men Rex blev stående.

"Kom så ind nu!" råbte Kurt.

"Jamen jeg kan ikke," stønnede Rex, "jeg sidder fast."

Og ganske rigtigt. Rex sad fast. Jo mere han bevægede sig, jo dybere sank han ned i det brune mudder, som mudderplanet Klister var lavet af.

Hvad skulle Kurt gøre?

Han kunne ikke hoppe ud og hive Rex fri, for så ville han jo også selv sidde fast. Men hvis han ikke gjorde noget snart, ville Rex blive helt opslugt af mudderet og dø! I samme

øjeblik kom Kurt i tanke om den store, orange knap. Den, man kun måtte bruge i nødstilfælde. Men det her var jo netop et nødstilfælde.

Kurt kiggede op i loftet. Der sad den orange nødknap. Skulle han gøre det? Skulle han trykke på den? Kurt talte til tre og trykkede knappen i bund.

Men der skete ikke noget.

Ingen verdens ting.

Så trykkede han på knappen igen. Og endnu en gang. Og til sidst et par gange til.

Æv, tænkte Kurt. Den knap måtte være i stykker, sådan en gammel, rusten møgraket!

Kurt måtte ud og se, hvordan det gik med Rex. Han kravlede op ad trappen og rejste sig op på vingen af raketten. Og idet han rejste sig, fik han et chok. For lige foran ham stod en mand. En høj mand. Kurt måtte lægge nakken helt tilbage for at se mandens ansigt. På hovedet bar manden en stor, sort hat. Han lignede lidt en gammeldags cowboy, sådan som Kurt havde set dem på film.

"Hej," sagde manden. "Var det dig, der ringede efter mig ... seks gange?"

Kurt var så overrasket, at han var blevet helt tavs.

"Ja, du havde kun behøvet at ringe én gang." Manden så sur ud. Kurt blev næsten bange for ham. Men så grinede manden ned til Kurt. "Ja, man får jo stress af alt det ringeri. Ding, dong og bimmelim!"

Manden rakte smilende Kurt hånden: "Jeg hedder Tommy

Total." Kurt var stadig alt for lamslået til at sige noget. Stum af forbavselse trykkede han Tommy Totals hånd. "Du har vist aldrig haft besøg af en minutmand før, hva'?" lo Tommy.

"Minutmand?" Kurt var mere forvirret end nogensinde.

"Ja, sådan en som mig. Og ved du, hvorfor jeg er en minutmand?"

Kurt rystede på hovedet.

"Fordi jeg rykker ud lige på minuttet, du! Hvis nogen har et problem, ringer de til Tommy Total. Så suser Tommymanden af sted. På et minut. Minutmand, forstår du?"

Tommy hev et kort op ad lommen.

"Mit visitkort," sagde Tommy stolt. "Det står alt sammen her: Tommy Total, minutmand, telefonnummer og timeløn."

"Timeløn?" stønnede Kurt.

"Ja, ja, det koster skam penge. Vidste du ikke det?"

"Æh, næh, egentlig ikke. Og jeg har jo heller ikke rigtig nogen penge."

"Ikke det?" Smilet forsvandt fra Tommy Totals ansigt. "Nå, men okay, jeg skal nok give dig rabat. Det er jo første gang og alt det. Fortæl mig blot, hvad problemet er, så vi kan komme videre."

Kurt pegede med i mudderet. "Rex sidder fast."

Tommy Total vendte sig om og kiggede ud over mudderplanetens vidstrakte landskab af brunt pløre. "Hvem sidder fast?"

"Rex ..." stammede Kurt panikslagent, for han kunne ikke længere få øje på Rex nede i mudderet. Rex var væk. Pist

forsvundet, simpelthen. Der kunne kun være én forklaring: Rex var sunket helt ned i mudderet!

Hurtigt fik Kurt forklaret Tommy Total, at Rex var en robohund, og at han sandsynligvis lå begravet langt nede i mudderet lige foran dem.

"Den klarer jeg," sagde Tommy Total. Så piftede han. Det er rigtigt. Han piftede bare! Lynhurtigt kom en raket susende i luften bag dem. Og det var skam ikke bare en helt almindelig raket. For det første var den rød. Altså ikke bare helt rød. Nej, den var malet med lange, rødgule flammer langs hele siden. For det andet var den lang og slank, som en raket kun er, når den skal kunne flyve rigtigt sindssyg hurtigt. På siden af raketten stod der med meterhøje bogstaver: MINUTMANDEN TOMMY TOTAL. Raketten fløj tæt forbi dem og vendte om. På den anden side af raketten stod der blot: STELLA.

"Ja, det er så min raket, Stella," forklarede Tommy Total. Og så råbte han til raketten: "Stik en fangarm ned i mudderet. Der ligger en robohund dernede. Den skal hives herop."

En luge åbnede sig bagerst i raketten, og en lang fangarm skød ned i mudderet og rodede rundt i et øjeblik. Så lød en robotstemme: "Genstanden er fundet. Forbereder bjærgning."

Langsomt, meget langsomt blev fangarmen trukket op. Og forenden af den hang Rex helt syltet ind i mudder. Han lignede én stor, brun klump. Stella svingede sin fangarm hen over hovedet på Kurt og Tommy Total og lagde forsigtigt Rex på vingen af Kurts raket.



"Rex!" råbte Kurt. "Lever du?"

Kurt gav sig til at gnide mudderet af sin hund. Rex havde mudder overalt, men det værste var hovedet. Kurt rensede Rex' mund, ører og øjne.

"Svar mig, Rex! Er du kommet noget til?"

"Ah-tju!" lød det fra Rex, som nøs mudder ud af snuden. Han rystede sig, så mudderet stod om ørerne på Kurt og Tommy Total.

"Mit tøj! Nu er det fyldt med mudder!" jamrede Tommy Total. Men Kurt var ligeglad med sin fine rumdragt. Han var bare så glad for at se Rex igen. Først da han var sikker på, at Rex havde det godt, vendte han sig om for at takke Tommy Total.

"Du er bare for sej, Tommy Total. Tak, fordi du reddede min robohund." Kurt stak en mudret hånd frem.

"Åh, selv tak, knægt. Gør det noget, hvis vi ikke trykker hånd? Du er lidt snasket på fingrene."

"Nej, det er okay," sagde Kurt, "men der er noget andet, jeg vil spørge dig om. Hvordan bliver man egentlig minutmand ligesom dig?"

"Kunne du godt tænke dig det, knægt?" Kurt nikkede. Selvfølgelig kunne han det. "Jamen det er slet ikke så svært. Man skal bare have et certifikat."

"Certifikat?"

"Nej, et cer-ti-fi-kat. Sådan et stykke papir underskrevet af galaksens præsident, hvor der står, at du gerne må kalde dig minutmand."

”Og hvordan får man sådan et certifikat?”

”Cer-ti-fi-kat! Ja, det får du, hvis du redder et liv. Altså redder et andet menneske, som er kommet i livsfare eller yderste nød. Så får man certifikatet.”

”Okay! Det lyder nemt. Lad mig se: Først redder jeg en eller anden, og så får jeg et certifikat, som jeg skal have underskrevet af min far.”

”Det hedder cer-ti-fi-kat! Hvor mange gange skal jeg sige det? Og din far skal ikke underskrive det. Det skal præsidenten! Farvel, nu må jeg af sted.”

”Okay, men hvor bor præsidenten?”

Men Kurt fik ikke noget svar. For Tommy Total var allerede hoppet ind i sin raket, og Stella var forsvundet ud i natten. Som en gnist eller et stjerneskyd hen over himlen.

Sejt! Megasejt! tænkte Kurt.

Da Rex havde rystet det sidste mudder af sig, hoppede de indenbords igen. Kurt satte sig foran knapperne og styretøjet i cockpittet. Nu skulle de hjem. Kurt trykkede på knapperne, men der skete ingenting. De knapper, som før sad og blinkede, lyste ikke længere. De knapper, som før sad og bipede, var blevet tavse. Nu måtte Kurt bare håbe, at der i det mindste var bare én knap, som virkede. Den vigtigste af dem alle sammen.

Den orange nødknap.

Kurt strakte hånden i vejret og trykkede den orange nødknap i bund. Så kravlede han ud af cockpittet, hoppede ud

på vingen og spejdede efter Tommy Total. Tommy kom et øjeblik senere.

"Hvad nu, knægt, har du tabt noget mere ned i mudderet?"

"Nej, det er min raket. Den vil ikke starte."

"Jeg kigger på det." Tommy Total hoppede ind i raketten og undersøgte det hele. Et øjeblik efter stak han hovedet ud: "Det er mudderet. Det er trængt ind i det elektroniske system, så nu er det hele kortsluttet."

"Kortsluttet? Hvad betyder det?"

Tommy Total sukkede: "Det betyder, at din raket er gået i stykker. Du må vente her, til der kommer en slæberaket forbi.

"Jamen min far bliver nervøs. Kan du ikke slæbe mig hjem?"

"Mig?!" Tommy Total stirrede på Kurt, som om Kurt var sindssyg. "Jeg har da andet at lave end at lege slæberaket for sådan en snotvalp som dig."

Kurt kiggede på Tommy med store, bedende øjne.

"Okay, okay, knægt. Jeg gør det. Det bliver dyrt, men vi finder en afdragsordning."

Kurts raket blev forbundet til Stella med en lang line, og langsomt trak Stella den fri af mudderet og op i luften. Med Stella som slæberaket fløj de meget hurtigere, end Kurt nogensinde havde prøvet. Planeter og stjerner for forbi, så mælkevejen lignede et storslået festfyrværkeri.

Da Kurt endelig landede ved sit hus på Planeten med de smukke bjerge, løb han ind i stuen til sin far.

"Far! Jeg har mødt Tommy Total – og jeg vil også være minutmand!"

Men faren blev bare sur. Han sagde: "Hvor har du været? Du skulle jo bare ud på en kort tur!" Og han sagde: "Hvordan er det, du ser ud? Har du nu leget med mudder igen?" Og sådan fortsatte faren med at skælde ud og beklage sig, indtil Kurt forsøgte igen:

"Jamen hørte du slet ikke, hvad jeg sagde? Jeg vil være minutmand!"

"Minutmand?" udbrød hans far. "Jamen du er jo kun en dreng!"

"Så vil jeg være minut... øh ... dreng. Minutdrengen Kurt. Det vil jeg være."

"Du vil tage dig et bad, det er, hvad du vil, unge mand," sagde hans far surt. "Jeg vil ikke høre et ord mere om minutmænd eller minudtreng!"

Og så måtte Kurt gå i bad.

Resten af dagen gad han ikke snakke med sin far. Han sad oppe på sit værelse og fik Rex til at vise film. Det kan Rex nemlig. Hans øjne kan lyse meget kraftigt og kaste levende billeder op på en hvid væg.

Senere, midt om natten, da Rex og faren sov, listede Kurt sig ned i haven og spulede alt mudderet af sin raket med havslangen. Den så næsten ud som ny igen.

Så tog han noget grøn maling, som faren havde i garagen, og skrev med store bogstaver SØLVPIL på den ene



MINUTDRECK
QUART
KOMET

QUART.

side af raketten. Så gik han om på den anden side og skrev MINUTDRENGEN KURT med endnu større bogstaver. Det lød sejt, men ikke sejt nok. Det skulle lyde lige så sygt som Tommy Total.

Pludselig vidste han det! Kurt dyppede penslen i malingen og skrev KOMET.

Nu stod der MINUTDRENGEN KURT KOMET. Se, dét var sejt. Sejt nok til at være hans nye rumnavn. Altså strengt taget var han jo ikke minutdreng. Ikke endnu. Han skulle lige redde nogen først. Det måtte han gøre så hurtigt som muligt. I morgen måske.

Og så gik Kurt Komet op på sit værelse og faldt i dyb søvn.

Kapitel 3

Hånlige Heinrich

Kurt sov længe næste dag. Men han var glad, da han vågnede. Måske var det i dag, han ville blive minutmand? Det føltes lidt, som om han allerede var blevet til Minutdrengen Kurt Komet.

Da han åbnede døren til gangen, sagde han til sig selv: "Minutdrengen Kurt Komet åbner en dør." Da han gik ned ad trappen ned til køkkenet, sagde han til sig selv: "Minutdrengen Kurt Komet går ned ad trappen." Sådan gik Kurt og var opslugt af sine glade drømme. Men drømmene forsvandt som sæbebobler, der brister, så snart han fik øje på sin far.

For faren så ikke glad ud. Åh nej, tænkte Kurt, det ansigtsudtryk kender jeg. Det betyder dårlige nyheder.

Og ganske rigtigt. For faren sagde: "Din raket kommer ikke til at flyve igen, Kurt!"

"Hvad?" sagde Kurt lamslået.

"Jeg har undersøgt den. Og det elektroniske system er helt ødelagt af mudder."

"Jamen kan den ikke laves?" spurgte Kurt.

"Jo, men det har vi ikke råd til. Jeg har brugt alle mine sparepenge på den raket, Kurt."

Der blev helt stille i køkkenet. Kurt vidste godt, at det var hans egen skyld, at raketten var gået i stykker. Det nyttede ikke at diskutere med faren.

”Okay,” sagde Kurt. ”Men så får jeg mig et job efter skoletid, og så betaler jeg selv for at få raketten lavet.”

Faren sukkede. Så satte han sig ned. ”Det koster flere penge, end du kan tjene på et fritidsjob. Og jeg har allerede lånt penge i banken for overhovedet at få råd til den raket ...”

”Jamen”

Faren afbrød Kurt. ”Og det er heller ikke kun det, som er problemet. Forstår du, her til morgen har jeg fået regningen fra Tommy Total.”

Faren holdt et stykke papir frem for næsen af Kurt. Kurt nåede ikke at læse brevet, men han så, at der stod et meget langt tal på papiret. Og faren fortsatte: ”Så dyrt er det at tilkalde en Minutmand. Meget dyrt! Fabelagtig dyrt! Og det er endnu dyrere at få en Minutmand til at slæbe sig tværs over hele galaksen!”

Kurts far var vred, og hans stemme dirrede. Kurt kiggede ned i bordet. Han følte sit ansigt blive helt rødt.

”Nej, det værste er, Kurt, med de penge, vi nu skylder væk, altså dem, vi skylder til banken, og dem, vi skylder til Tommy Total, så bliver vi nødt til at sælge huset!”

”Og hvad så med min raket?” spurgte Kurt lavmælt.

”Den må vi også se at få solgt til en raketophugger, som kan genbruge metallet.”

Kurt boede ganske tæt på skolen, men alligevel føltes det, som om der var meget langt. Faren var taget tidligt af sted på arbejdet, og Kurt gik med slæbende skridt hen ad fortovet og tænkte over alt det, der var sket.

Rex, som var faldet ned i mudderet.

Tommy Total.

Raketten, der var gået i stykker.

Men mest af alt gik han og tænkte på, at de var nødt til at sælge deres hus. Det hyggelige hus med den dejlige have, som lå på Paradisvænget. Nu skulle de sikkert flytte til en lillebitte lejlighed inde i byen, hvor der var farligt at bo. Farligt på grund af trafikken, forureningen og alle de ustyrlige røverrobotter, der render frit rundt i gaderne om natten, og som gemmer sig i kloakkerne om dagen. Men det værste var, at så måtte han også sige farvel til Rex. For man måtte ikke have robotkæledyr i små lejligheder, det vidste enhver.

Sådan traskede Kurt af sted, mens hans hoved summede af triste tanker. Og i sådanne situationer kom han altid til at tænke på én ting.

Hvis bare hans mor havde været der!

Ja, Kurt har faktisk ingen mor. Hans mor er forsvundet. Hun forsvandt, da Kurt var helt lille, og der var ingen, som vidste, hvor hun var blevet af. Kurt har tit spurgt sin far om det, men han har aldrig rigtig fået noget svar.

Alt i alt var det ikke sjovt at være Kurt den dag. Han havde ingen mor, ingen raket, og snart var han hjemløs og måtte også undvære robothunden Rex, som var hans bedste ven.

Og uden raket blev han heller aldrig Minutmand. Han havde ikke andet valg end at blive sandalmager præcis ligesom alle andre mennesker på Planeten med de smukke bjerge.

Sagen er nemlig, at arbejdet mellem planeterne er fordelt meget nøje. På én planet dyrker man grøntsager. På en anden planet bygger man raketter. På en tredje planet skaber man musik. Det er en mægtig fin ordening, hvis man bor på en planet, hvor man laver noget sjovt og skægt. Som for eksempel planeten Barta, hvor man udelukkende laver legetøj. Kurt ville bare sådan ønske, at han var født på den planet. For på Kurts egen planet, Planeten med de smukke bjerge, bestiller man ikke andet end at lave sandaler. Kun sandaler. Og det eneste, man kan være, når man bliver voksen, er sandalmager.

Og derfor er skolen også langt mere kedelig end den skole, som du går i. For det eneste, man skal lære på Kurts skole, er, hvordan man laver sandaler. Alt om sandaler dag ud og dag ind.

Første time var lædersyning. Kurt hadede lædersyning. Næst efter at skære såler ud var det skolens mest kedelige fag. Da timen begyndte, sang klassen fødselsdagssang for Kurt. Bag efter bad læreren Kurt fortælle, hvad han havde lavet på sin fødselsdag.

"Jeg har fløjet i min nye raket!" råbte Kurt begejstret. Det røg bare ud af munden på ham. Men blot et sekund efter fortrød han, for nu blev han nødt til at fortælle den pinlige historie om, hvordan han var stødt ind i mudderplaneten

Klister og havde ødelagt sin raket. "Nej, hvor fint!" udbrød hans lærer. "Har du endelig fået din egen raket! Ja, du var jo også den eneste i klassen, som ikke havde en. Men så er det jo godt, at din far omsider fik råd ..."

"Jeg sagde forkert," stammede Kurt. "Jeg mente bare, at jeg havde fløjet *med* min raket. Ikke *i* min raket ..."

Der blev helt stille i klassen.

"... det er nemlig kun en lillebitte legetøjsraket," tilføjede Kurt lavmælt.

"Taber," hviskede Heinrich.

Kurt blev rød i kinderne. Han dukkede hovedet. Nu var det værste overstået. Hvis bare de andre troede, det var en legetøjsraket, behøvede han ikke at forklare, hvad der var sket.

Men så sagde Jenny: "Jamen der står da en ny raket på jeres græsplæne ... og den har stået der lige siden i går. Er det ikke din raket, Kurt?"

Jenny er god nok. Kurt og hende har altid været venner. Deres huse lå lige ved siden af hinanden, og der var hul i hegnet mellem haverne. Kurt og Jenny kravlede ofte frem og tilbage gennem hullet og besøgte hinanden. Så da Jenny fortalte de andre om Kurts raket, gjorde hun det bare for at være flink. Men i stedet for blev det hele bare endnu værre. Nu vidste de andre, at han havde løjet.

Øv! tænkte Kurt. Han blev ved med at stirre ned i bordet. Så sagde læreren.

"Okay, så du har altså fået en rigtig raket." Læreren vendte sig mod klassen. "Ja, Kurt laver jo altid sjov, ikke? Nå, nu må



vi i gang med undervisningen ..”

Resten af timen blev der ikke snakket mere om fødselsdag og raketter. Heldigvis. Men i det store frikvarter stimlede hele klassen sammen omkring Kurt ude i skolegården.

”Er det din raket, som står i jeres have?”

”Hvor hurtigt kan den flyve?”

”Hvad har den kostet?”

”Hvad skal den hedde?”

Kurt blev oversvømmet af spørgsmål. Han anede ikke, hvad han skulle svare, og han følte sig helt svimmel.

”Kurt vil bare ikke indrømme, at han har fået en raket, fordi han ikke tør stille op til raketløbet på lørdag!” sagde Heinrich hånligt. ”Han er nemlig en ægte TABER!”

Nu blev alle de andre børn tavse. De stirrede forventningsfulde på Kurt. Hvad ville han svare på det?

Kurt kunne mærke vreden komme op i sig. Som om han var bange for noget som helst. Uden at tænke sig om råbte han: ”Selvfølgelig stiller jeg op! Og jeg vinder også, din nar!”

Heinrich smilede bare drillende. ”Ja, det får vi jo at se. Mød mig på skolens raketbane klokken 12 på lørdag. Så får vi se, hvad du og din legetøjsraket duer til.”

Straks efter ringede det ind til endnu en time i lædersyning. Alle børnene løb ind i klasselokalet. Kurt stod alene tilbage i skolegården.

Hvad var det, der lige var sket?

Havde han netop påstået, at han ville stille op i skolens årlige raketløb uden at have en raket, som kunne flyve? Det

var jo ikke alene dumt. Det var jo fuldstændigt tåbeligt!
Men det var for sent at trække i land.